

faa nødt til at sagsøge ham to Gange for at faa sit Tilgodehavende. Dernæst maa man huske paa, at i Mellemtiden vil Køberen muligvis være bleven udeberhæftig, saaledes at han er temmelig ringe stillet. Man vil da sige, at han i saa Fald kan gaa frem paa den i § 2 anførte Maade. Dertil vil jeg dog svare, at hvis Køberen har solgt Hesten, vil jeg ikke give meget for de Rettigheder, han har efter § 2. Paa samme Maade gaar det, hvis f. Eks. en Landmand sælger en Drift Stude eller et Parti Korn paa Afdrag i visse Terminer. Det vil virkelig ofte kunne medføre ikke heldige Virkninger for Sælgeren. Der er ogsaa Løbsørgenstande, som hyppig sælges saaledes, at Købesummen erlægges i visse Rater. Det sker ikke ualmindeligt for Skibes Bedkommende. Men her skal jeg villig indrømme, at man selvfølgelig har den Udvej at kunne lade Køberen udstede en Panteobligation for den resterende Købesum. I en saadan Panteobligation maatte det vel nok kunne vedtages, at hvis Køberen udeblev med det stipulerede Afdrag, skulde hele Købesummen være forfalden. Jeg har, som sagt, været betænkelig ved disse Regler om Afdragshandler, og min Betænkelighed er ikke bleven fjernet. Derfor har jeg tilfattet at stille Vædringsforslag derom, men da jeg ikke vandt nogen Tilslutning i Udvalget, maatte jeg anse det for frugtesløst, men jeg har dog ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger. Jeg tror i øvrigt, at Loven vil virke gavnligt paa de sunde Afdragshandler, som over for Smaafolk ere høist ødelæggende.

Oet. Hansen: At jeg er Medforslagsstiller til alle de af Udvalget stillede Vædringsforslag, maa ikke opfattes saaledes, som om jeg tror, at Lovudkastet selv med disse Vædringer i og for sig vil blive et nyttigt og heldigt Lovudkast. Tværtimod, jo mere jeg har bestæftiget mig med dette Lovudkast, ogsaa under Forhandlingen i Udvalget, er jeg kommen til det Resultat, at det vil blive en skadelig og uheldig Lov, som vi derfor egentlig skulde have saa lidt at gøre med som muligt. Jeg har ikke desmindre i Udvalget med god Vilje arbejdet hen til at se at faa Loven saaledes omkalfatret, at den kunde blive væsentlig bedre, men det er ikke lykkedes mig. Dels har jeg ikke kunnet faa Tilslutning til de Vædringsforslag, som jeg i rigt Maal har stillet i Udvalget, og dels have de Vædringsforslag, jeg stillede, heller ikke tilfredsstillt mig selv; det er ogsaa Grunden til, at jeg ikke stiller særlige Vædringer, fordi jeg tror, at hele det Grundlag, der er givet ved det foreliggende Lovudkast, er umuligt

at faa noget godt ud af. Jeg tror, at det er en Sag, som ikke er moden til Lovgivning, og jeg tror navnlig, at den Omstændighed, at man for et Aarstid siden i Thykland har faaet en saadan Lov, giver os saa meget mindre Grund til at bestæftige os med den Ting, som det var meget naturligere, at vi ventede og saa, hvorledes den tykke Lov virkede i det praktiske Liv. Vel ser jeg det overmaade smukke og gode Formaal, som ligger til Grund for Lovudkastet, og som jeg ogsaa ved 1ste Behandling udtalte min Anerkendelse af; men der er ingen Grund til at gaa med til en Foranstaltning, der efter al Rimelighed vil virke lige i modsat Retning af, hvad der tilsigtes. Det er imidlertid ikke min Mening ved denne 2den Behandling, hvor der kun er Tale om Vædringsforslagene, som jeg for saa vidt kan billige, som jeg anser dem for at være en Forbedring af Loven, at tage en Debat op om Lovens hele Tendens og Brugbarhed. Jeg har i Betænkningen forbeholdt mig eventuelt ved 3dje Behandling at udvise mine Grunde til, at jeg maatte vil stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse her i Tinget. Jeg skal derfor ikke komme videre ind paa den Ting i Dag og ønsker nu kun at gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Vædringsforslaget under Nr. 3 vistnok trænger til en Rettelse i sproglig Henseende. Den ærede Ordfører vil se, at Sætningsforbindelsen ikke er rigtig til Slutningen. Der staar: „uden at han samtidig faar udbetalt det,“ og saa hedder det senere „eller Sikkerhed stilles herfor“. Det er ikke grammatisk rigtig og vistnok ogsaa ulogisk. Jeg antager ikke, at jeg behøver at forklare det nærmere, det giver sig vel af sig selv. — Det Vædringsforslag, der findes under Nr. 4, vil ganske vist paa et enkelt Punkt forhindre, at hele Bestemmelsen i § 3 eluderes. At naturligvis Bestemmelsen i høj Grad kan eluderes paa andre Punkter, følger af sig selv, men naturligvis var det ikke nok at sige, at den Omstændighed, at Afdragene udeblive, ikke skal medføre hele Restkøbesummens Forfald, naar man saa lod det staa aabent for de paagældende, navnlig Sælgeren, at betinge sig, at hvis blot en enkelt Renterate udeblev, skulde hele Restkøbesummen være forfalden. Bestemmelsen under Nr. 4 er altsaa absolut nødvendig, naar ikke hele § 3 1ste Stykke, skal blive fuldstændig illusorisk, men ærede Medlemmer maa ikke smigre sig med det Haab, at man ved disse Vædringsforslag, som her vedtages, vil faa en Lov, som ikke omtrent paa ethvert Punkt kan eluderes. Det anser jeg for at være en af de største Fejl ved Loven, at den vil blive et